

יום לאחר בר המצוה של אברהם צלצל הטלפון בבית משפחת אליצור, ואברהם הרים את השכפורת.
"שלום, מי זה?"

"זה חיים מדבר. אכשר לדבר עם אבא?" אברהם העביר את הטלפון לאבא ולחש: "חיים מחפש אותך".
האב שוחח במשך כמה דקות עם חיים, ובתם השיחה הסביר לאברהם במה מדובר: "שמע מה קרה:
בהזמנה לבר המצוה שלך כתבנו שהארוע יתקיים בפסגות 'אור ליום רביעי', כלומר ביום שלישי בלילה.
מישהו, אולי המזכיר של הרב, קצת התבלבל, ולכן הרב הגיע היום, ביום רביעי. הוא נסע במיוחד ממרכז
שפירא לאולם בפסגות, וכשראה שהכל חשוך התקשר אלי. עכשו הוא ממש כאן, מחוץ לבית..."

פעבר רגע נשמעו דפיקות בדלת. אברהם פתח את הדלת ואל הבית נכנס הרב דרוקמן, מחויף חיוך
גדול. אברהם ואביו החליפו ביניהם מבטים נבוכים מעט כשהרב התישב בסלון.

"אברהם, שמעתי שחגגת בר מצוה אתמול. אני מאוד מתנצל שלא הגעתי לשמח אתך, פשוט הייתה
איזו טעות, אבל הנה, אני כאן עכשו. אני מניח שקראת בבר המצוה דרשה. אשמח לשמע אותה, אם
אפשר", בקש הרב. אברהם המפתע מהר לחדרו, הביא את הדפים המדפסים וקרא באזני הרב את
הדרשה במלואה. הרב הקשיב בסבלנות, ולבסוף שבח את אברהם, ברוך אותו ואת הוריו בשפע ברכות
ויצא לדרכו חזרה למרכז שפירא. אברהם ואביו נותרו המומים. הרב דרוקמן אמנם לא הגיע לארוע בר
המצוה, אך הבקור המפתיע שלו והמלים הטובות שאמר שמחו את אברהם יותר מכל.

הפתק ובו טבלת השבוע נתלה על הקיר בשיבה התיכונית 'אור עציון', וילדי הר"מים, הרבנים שלמדו
בשיבה, מהרו להשתבץ - כל ילד כתב באיזו שבת ישיר את שיר הכבוד 'אנעים זמירות' בסוף תפלת
שחרית. נדב פנה אל ישראל ואליהו, חבריו: "ישראל, אתה תקבל את השבת הראשונה שלי, ואתה,
אליהו, אחלף את השבת השנייה. ככה אקבל אני את 'אנעים זמירות' של יום כפור, בלילה אחרי תפלת
ערבית". השלושה עשו עסק. הכל היה סגור וחתום.

והנה, הגיע היום הקדוש, יום הכפורים. במהלך תפלות 'כל נדרי' וערבית ישב נדב הנרגש ליד אביו,
מציץ בשעונו מדי כמה דקות. 'הנה, עוד מעט יגיע הרגע שלקראתו התכוננתי כל כך הרבה זמן...'

התפלה הסתיימה. נדב לקח את הטלית הלבנה והגדולה של אבא ועלה לבימה, אך לפני שהספיק
להתחיל לשיר פתח הקהל הגדול בשירת 'אנעים זמירות' אדירה ועצמתית.

נדב שתק. זהו זה? כך מתנפץ החלום?! הוא ירד מן הבימה, ופנה ללכת לכוון אבא. בתחלה בצבצו
דמעות בודדות בזויות עיניו, ועד שהגיע אל אבא הדמעות כבר זלגו בחפזיות. היחיד שהבחין בנעשה
היה הרב דרוקמן. הרב הבין שנדב מאכזב מאוד מההזדמנות שהחמצה, עלה במהירות לבימה, נוכף
בידיו, השתיק את הקהל ואמר: "נשיר פלנו יחד אחרי נדב!"

השירה האדירה פסקה ושקט השתרר באולם. נדב נגב את דמעותיו, צעד בחזרה לבימה והחל לשיר
בקול רם. בזכות תשומת הלב והרגישות של הרב דרוקמן חלמו של נדב התגשם.

